

«ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΡΕΧΟΥΝ ΧΥΜΑ»

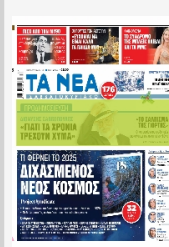
Media: ΤΑ ΝΕΑ
ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

Page: 1,7-9

Published at: 28-12-2024

Author: Surface: 3214.9 cm² Circulation: 24590

Subjects:

ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
**«ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΤΡΕΧΟΥΝ ΧΥΜΑ»**

**«ΤΟ ΣΑΛΠΙΣΜΑ
ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ»**

Ο κορυφαίος τραγουδοποιός
αποκαλύπτει τον αγαπημένο Νιόνιο

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΟΥΛΓΕΡΙΔΗΣ Σ. 7-9

Ο Νιόνιος που ήταν πάντα εκεί

Προδημοσίευση από το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Διονύση Σαββόπουλου «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα», που κυκλοφορεί από τις εκδ. Πατάκη στις 9 Ιανουαρίου

Το ομολογεί ο ίδιος, οπότε «αμαρτία» ομολογημένη γίνεται κτήμα κοινό: αυτό που λέμε «Σαββόπουλος» δεν υπάρχει. Με δικά του λόγια: «Ο Σαββόπουλος είναι ένας ρόλος που έπλασα σιγά σιγά με τα χρόνια. Ο τύπος με τα στρογγυλά γυαλιά, τις τράντες, αργότερα το γενάκι, που βγαίνει στη σκηνή, φτιάχνει αυτά τα τραγούδια, κάνει σχόλια και λέει ιστορίες». Κι εμείς, που ψάχναμε πάντοτε έναν Σαββόπουλο αληθινό; Αυτή είναι η

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΟΥΛΓΕΡΙΔΗ

δική μας «αμαρτία»: που μπεινοβγάιναμε στην προσωπική μυθολογία του τραγουδοποιού σαν να επρόκειτο για θέσφατο. Ο Σαββόπουλος δεν ήταν εντέλει αληθινός – και ευτυχώς. Αληθινό ήταν το πολλαπλό του είδωλο. Τα προσώπια με τα οποία υπερασπίστηκε από τη δεκαετία του 1960 μέχρι τις μέρες μας μια τέχνη από λόγια, μελωδίες και στοιχεία μυθικά. Ο τραγουδοποιός ήταν πάντα εκεί όταν έπρεπε: στην αρχή της διαδρομής με μια νεανική ορμή που πάσχιζε να διώξει απ' τον κόσμο την καταγωγική αδικία. Στο κριτικό βλέμμα για μια γενιά που λοξοδρομούσε ανάμεσα στην απύλωτη επιθυμία και τα μπλοκ επιταγών χάνοντας την ικανότητα να αγαπά. Στο πένθος για την άλλη Αριστερά και στην αγωνία αυτού του τόπου για ζωή.

Ήταν εκεί όταν έπρεπε να πάρει θέση ενδεχομένως και εις βάρος της αν-

εξήρσκης καλλιτεχνικής του φύσης. Τον είπαν σαμάνο χωρίς τη θέλησή του, τον διαφήμισαν – ή δυσφήμισαν – σαν ταξικό γκουρού χωρίς τη συνηγορία του. Αλλά ήταν εκεί και για το μεγαλύτερο μάθημα προς τους επεγόνους του, οι οποίοι λαχταρούσαν τη γλώσσα του τραγουδιού ελευθερική, εύπλαστη και ευρηματική – όχι άλλες «γλώσσες στραγγαλιστρίες» και νάλιον ελαφρολαϊκά. Ήταν εκεί για να αντλήσει από τις κοίτες ενός τοπίου μυστικού φωνές και ήχους με καταγωγή μεταφέροντάς τους σαν καλός αγωγός στον σύγχρονο ρυθμό. Και ροκ και ανατολίτης, και κανταδόρος και ρεμπέτης. Οπως και πάλι θα έλεγε ο ίδιος: «Να γίνουμε μοντέρνοι χωρίς να χάσουμε την ψυχή μας». Να κρατήσουμε το μάθημα του Τσιτσάνη, που συνέθετε αρμονίες από την Ανατολή και τη Δύση, και του Χατζιδάκι που αντιστεκόταν στη κυδαιότητα και τον λαϊκισμό μέσα από το μουσικό ήθος. Για όποιον είχε ευήκοα ώτα, ο Σαββόπουλος ήταν ένα μάθημα ποίησης εν εξελίξει.

ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ δημοσιεύουμε με την άδεια του Δ. Σαββόπουλου και των εκδόσεων Πατάκη αποσπάσματα από το αυτοβιογραφικό βιβλίο του «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα» (ο στίχος από τις «Πρωτοχρονιές του ραδιοφώνου» του εξαιρετικού «Χρονοποιού», που οφείλουμε να ξαναθυμόμαστε πού και πού), το οποίο αναμένεται στις 9 Ιανουαρίου. Αποφώνηση με δικά του λόγια: «Είναι ένα βιβλίο στο οποίο ο Σαββόπουλος αποκαλύπτει τον Νιόνιο, σαν να του ψιθυρίζει “δώς” μου τα λόγια επιτέλους να μην είμαι μοναχός”».

8 TA NEA

FOCUS Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Διονύσης Σαββόπουλος

«Το σάλπισμα της γιορτής»

Αυτό που λέμε «Σαββόπουλος» δεν υπάρχει. Ο Σαββόπουλος, είναι ένας ρόλος που έπλασα σιγά σιγά με τα χρόνια. Ο τύπος με τα στρόγγυλα γυαλιά, τις τιράντες, αργότερα το γενάκι, που βγαίνει στην σκηνή, φτιάχνει αυτά τα τραγούδια, κάνει σχόλια και λέει ιστορίες. Είναι ο «Σάββο» όπως τον έλεγε ο συγχωρεμένος κάνει σχόλια και λέει ιστορίες. Είναι ο «Σάββο» όπως τον έλεγε ο συγχωρεμένος ο Τάσος Φαλιπρέας. Είναι ένας άλλος. Ενώ εγώ είμαι εγώ. Χώρις εμένα θα ήταν αέρας κοπανιστός. Μέσα σ' εκείνον τον άλλο. Δικός μου είναι. Χωρίς εμένα θα ήταν αέρας κοπανιστός. Τώρα όμως τον χρειάζομαι, γιατί μεγάλωσα και θα 'θελα να δω, πώς ήμουν πιτσι-ράς και παππούς, κι ακόμα πώς ήμουν σαν φίλος, σαν φίλος και σαν γιος. Σ' αυτά είναι καλός ο Σάββο. Το 'χει. Σαν ρόλος, και σουξέ είχε και πέτρα διαθέτει. Τώρα ο ρόλος θα μιλήσει για τον δημιουργό του. Ενα παιχνίδι είναι. Ενα κόλλο. Ελπίζω να το βρείτε διασκεδαστικό. Σε αυτό το βιβλίο ο Σαββόπουλος μιλάει για τον Νιόνιο. Αυτόν ντύνεται.

«Μου πετούσαν δεκάρες στη σκηνή»

Ξαναβγήκα στη σκηνή το '88, στο Κούρεμα, ξυρισμένος και κουρεμένος με την ψιλή, σαν τιμωρημένος, σαν προστοιμασμένος για διαπόμπηση. Αλλά η διαπόμπηση ήθελε πράγματι τόσο σκληρή που ούτε καν τό φανταζόμουν. Με τό Κούρεμα έκανα στροφή προς τη Δεξιά, μπαλντισμένος με τον ψευδοπροδου-τισμό της εποχής και την αλαζονεία του. Ήταν ένας προδουτισμός υφελεύδης, αντιπαταγωγικός, πολύ κουλτουριάρης κι έντελως αντιπνευματικός. Η Άριστερά άφειθηκε να παρασυρθεί από εκείνον τον φτηνιάρικο προδουτισμό, Παλιού άριστερού που, δικαιολογημένα, μισούσαν τη Δεξιά. Επειδή κάποτε τους ταπεινώσε και τους ανάγκασε να υπογράψουν δηλώσεις μετανοίας, αλλά και δεν τους έφυγε ποτέ και ο ανομολόγητος θυμός για την ίδια τους την Άριστερά που τους έμπλεξε τότε, μόλις ξεπετάχθηκε τό ΠΑΣΟΚ, μετακόμισαν σύστημα. Τό ΠΑΣΟΚ έγινε τό καταφύγιο κάθε πληγωμένου έγωισμού. Άσε δε τον λαϊ-κισμό του. Ήταν τόσο ακαταμάχητος, που επηρέασε βλαπτικά όλο τό πολιτικό σύστημα, όλα τά κόμματα σχεδόν. Πολύς φανατισμός, όλων μας, τον κρατούμε Τόν κλωσελλητισμό, που είναι ή βαριά κληρονομιά όλων μας, δέν ξέρεις πού να χρυ-λίγο πολύ υπό έλεγχο. Άλλά όταν ξεσπάει συλλογικά, δέν ξέρεις πού να χρυ-φτείς. Παύει να έχει σημασία αν είμαστε δεξιοί ή άριστεροί, και γινόμαστε ένας συρφετός από ανθρώπους φθονερούς και λυσσασμένους για έξουσία. Μου πετούσαν δεκάρες στη σκηνή, φώναζαν «αίσχος», άποχωρούσαν απ' την αίθουσα. Με πλεύριζαν έξαλλοι όδηγοί στά φανάρια και με ψέλιανε με άγριεμένο μάτι, με ξεφώνιζαν διαβάτες απ' τό άπέναντι πεζό δρόμο. Άλλοι γράφανε βρισιές στους τοίχους του σπιτιού μας, ότι είμαι προδότης, ότι που-λήθηκα. Τά παιδιά μου είχαν τρομάξει. Ό μεγάλος μου, ό Κορνήλιος, έστειλε έπιστολή διαμαρτυρίας στην Έλευθεροτυπία ότι «ό μπαμπάς μου δέν είναι έτσι, και γιατί μ'ας λέτε τέτοια πράγματα;». Τή διάβασα και συγκινήθηκα. Δέν τό 'ξερα, τό έκανε εν άγνοία μου τό άγόρι μου. Και ήταν φαντάρος τότε, στην Κοζάνη, από εκεί την έστειλε. Τέτοιες επιθέσεις και λιντσαρισματα είχα κι άλλες φορές, σε μικρότερο βαθμό όμως. Στους Άχαρνες τότε, τό '77. Στεναχωριόμουν. Είμαι καλλιτέχνης, και θέλω να μ' αγαπάνε, λέω στον εαυτό μου «τήν άλλη φορά να προσέχεις, να τά λές πιο μαλακά», αλλά όταν έρχεται ή ώρα να γράφω, τό ξεχνάω. Φαίνεται ατή είναι ή φύση του τροβαδούρου τραγουδάει αυτό που αισθάνεται, χωρίς να σκέφτεται τίποτα άλλο. Και όταν τό σκεφτεί, είναι άργά.

Ή ρήξη μου με τό κοινό τό '88-'89 με τό Κούρεμα στο «Zoom» τής Πλάκας ήταν ή σκληρότερη τής ζωής μου, αλλά την άντεξα. Τό 'χω κάπως σαν παράσημο.

Η ανακάλυψη του Βασίλη Τσιτσάνη

Νομίζω ότι ή μουσική μας βάση, όχι μόνον ή δική μου αλλά και των συνομηλικών μου άρχοντών και όμοτέχρων, είναι τό ρεπερτόριο του ραδιοφώνου τής δεκαετίας '45-'55. Τί έπαιζε τό ραδιοφώνο τότε; Άποσπάσματα από όπερέτες, τόσο έξεζητημένες στον κοσμοπολιτισμό τους, σαν μικρά κοριτσάκια που φορούν τής γόβες τής μαμάς και βολτάρουν όλο νάζι, στό χάλι. Έπίσης άρχονταρεμπίκια του Μου ζάκη και του Σουγιούλ και πολλά τραγούδια φυγής, έτσι που 'ταν τότε ή Έλλάδα: «Πάμε στό άγνωστο με βάρκα την έλπίδα», «θά σε πάρω να φύγουμε».

«Βίρα τής άγκυρας» κτλ. Δημοτικά τραγούδια βέ βαια, ύμνους τής εκκλησίας την Κυριακή, και όσο κι αν φαί-νεται παράξενο, ρεμπέτικα στην έκπομπή «Τί ζητούν οι στρατευμένοι μας» του σταθμού των Ένό πλων Δυνάμεων. Κανονικά, τά ρεμπέτικα ήταν άπα γορευμένα, αλλά τά παιδιά που ύπηρετούσαν στον κυβερνητικό στρατό μες στον Έμφύλιο ζητούσαν να άφιερώνουν τέτοια τραγούδια στις άρραβωνιαστικές τους, και ό σταθμός κατ' έξαιρε-σιν τους έκανε τό χα τίρι. Έτσι πρωτοακούσαμε αυτό τό άριστουργημα του Τσιτσάνη, την «Άρχόντισσα»:

Κουράστηκα για να σε άποκτήσω, Άρχόντισσά μου, μάγισσα τρελή, Σάν θαλασσοδαρμένος μες στό κύμα Παρηγοριά ζητούσα ό δόλιος στή ζωή.

Καμαρώνει πού την κατέκτησε. Παρακάτω όμως βλέπει πόσο άγάριστη στάθηκε άπέναντι σε τόσους και τόσους που, ενώ τά 'δωσαν όλα, δέν άξιώθηκαν τίποτα από αυτήν. Πολλοί έχασαν τή ζωή τους έξαιτίας της...

Πόσες καρδούλες έχουν μαραζώσει Και ξεγράφαν για πάντα τή ζωή.

Μπροστά στά άρχοντικά σου τά στολίδια Σκλαβώθηκαν για σένα ξένοι και Ρωμιοί.

Αυτά δέν είναι λόγια για γυναίκα, αυτά τά λόγια άπευ-θύνονται στή Μούσα. Η «Άρχόντισσα» είναι μιá ώδή στή Μούσα. Είχαμε αιώνας να άκούσουμε κάτι τέτοιο. Τό τραγουδούσαν ό ίδιος ό Βασίλης Τσιτσάνης με τον Αντώ-νη Ρεπάνη πάνω σε μιá άργή, όλο άνάταση μελωδία, που τονίζεται πάντα στην άρ στή μέτρον, πάνω στην έκπνοή του, έτσι που αι σθάνεσαι αυτό τό λαχάνιασμα του τραγουδιού σαν άθλημα για τήν κατάκτηση τής Μούσας.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
«Γιατί τα χρόνια τρέχουν κύμα»

Εκδ. Πατάκη, αναμένεται στις 9 Ιανουαρίου 2025.
Συντονισμός: Ελένη Καλέση,
υπεύθυνη εκδόσεων: Ελένη Κεχαγιόγλου,
εξώφυλλο: Αλέξης Κυριοπούλος

Με ένα φορτηγό Scania, 40 χρόνια μετά

«Τήν περασμένη άνοιξη, πριν τό Πάσχα, ήμουν στή Θεσσαλονίκη, πού είναι ή πατρίδα μου, κι ετοιμαζόμουνα νά κατέβω στήν Αθήνα. Οί δουλειές...

Κι άκου τώρα ένα περίεργο: ένδ ειχα βγάλει είσι τήριο άεροπορικό νά επιστρέψω, μού 'ρθε νά κατέβω τελικά μέ ώτοστόπ, όπως στά νιάτα μου, πριν άπό σαράντα τόσα χρόνια. Η άνοιξη...

Στήνομαι λοιπόν στήν Έθνική όδδ. Ψιλόβρεξε. Ωραία, ρομαντικά, και μετά άπό λίγο τό βλέπω νά 'ρχεται. "Όχι εκείνο τό δικό μου. Τό δικό μου ήτανε ένα Volvo κόκκινο, ένδ άυτό τώρα ήταν ένα Scania άσπρο, τρισχιονικό. Και μέ μαζεύει λοιπόν. Ό οδηγός 'τσι ίδιος, σάν εκείνον τόν παλιό, άμίλητος κι αυτός, άλλά, όπως τόν κόβω άπ' τό πλάι, σάν γνωστή φυ σιογωνμία, νά πούμε, μού φαίνεται. Του λέω:

—Δέν μού λές εσύ, μήπως τό '60 - '63 όδηγούσες ένα Volvo κόκκινο;

—Ναί.

—Και μήπως λέγεσαι Τζώρτζης;

—Τζώρτζης λέγομαι.

—Τί λές, ρέ παιδί μου; Και δέν μέ θυμάσαι; Τόσο πολύ γέρασα;

—Σέ θυμάμαι και σέ παρακολουθώ. Μόνο άν δέν έχεις αντίρρηση, νά κάνουμε ένδ δεξιά στόν Όλυμπο, έχω νά παραδώσω σ' ένα χωριό κάτι κατσίκια. Αφήνει τήν Έθνική όδδ, στρίβει σέ μία στενή άσφαλτο, άνεβαίνει, άνεβαίνει, άνεβαίνει. Τελειώνει ή

άσφαλτος, άρχίζει ό χωματόδρομος, άνεβαίνει, άνεβαίνει. Τελειώνει κι ό χωματόδρομος, κι άρχίζει ν' άνεβαίνει πλέον κυριολεκτικά στό πουθενά. Έν τώ μεταξύ, έπεφτε και τό σουρούπο, όσο νά 'ναι ειχα άρχίσει ν' άνησιχά. "Όπου όντως μπροστά στά μάτια μας εμφανίζεται χωριό ώραιότατο! Στέγες άπό σχιστόλιθο, καλύτερίμια λιθόστρωτα, ό φούρνος άνοιχτός, όλος ό κόσμος έξω, μία ομάδα νά διορθώνει εκεί πέρα τό καμπαναριό τής εκκλησίας, μία χορωδία νά κάνει πρόβες παραδίπλα τό «Αί γενεαί πάσαι», διότι ήταν πριν άπό τό Πάσχα, και τρέχουν όλοι και ξεφορτώνουν τό φορτηγό. Κάτι κατσίκια εί γε, κάτι κρασιά τούς είχε φέρει. Ένα περίεργο μόνον δέν μιλάνε. Τούς ρωτάς, τούς μιλάς και δέν σου μιλάνε. Του λέω:

—Ρέ σύ, τί είναι αυτό τό μέρος πού μ' έφερες ένδ;

—Κοίτα, δέν ήθελα νά σ' τό πώ έξαρχής για νά μή σ' άνησιχάσω, τό μέρος ένδ είναι μαγεμένο. Αυτόι οι άνθρωποι ένδ όλο τόν χρόνο κοιμούνται κανονικά στά κρεβατάκια τους και ξυπνάνε μόνον λίγο πριν άπό τίς γιορτές. Τότε πιάνουνε κι επισκευάζουνε τούς δρόμους, τίς στέγες, κάνουν πρόβα τή χορωδία, όπως βλέπεις.

—Τί λές, ρέ; Και μετά;

—'Ε, μετά, άμα 'ρθει ή γιορτή, δέν έχεις δει ώραιότερο πράγμα. Τραπέζια στρωμένα, κρασιά, άγάπη, φιλία, τραγούδια, ντάνηχντάνη κι οι καμπάνες, πυροτεχνήματα, όργανα, ένα πράγμα καταπληκτικό.

—Και μετά;

—'Ε, μετά, σιγά σιγά πάλι, τούς πιάνει αυτή ή

νάρκη και πάνε και χώνονται πάλι στά κρεβατάκια τους κι άποκοιμούνται.

—Τί λές, ρέ; Ποιάς είσαι; Τί ρόλο παίζεις ένδ;

—'Εγω περνάω άπό 'δω, κι έχω τό μάτι μου μήν ξεσκεπαστεί κανείς στόν ύπνο του, μήν άφησαν κα μία βρούθη άνοιχτή, μήν πιάσουμε καμία φωτιά. Έλα όμως τώρα, άσε τά λόγια, άνεβα στό φορτηγό, γιατί πρέπει νά φτάσω στήν Αθήνα, έχω νά παραδώσω...

Έγω καταπιεί τή γλώσσα μου, άλλά μέ τρώει:

—Ποιάς είσαι, άνθρωπέ μου, έχεις οικογένεια ένδ, έχεις σπίτι, φίλους έχεις;

—Σπίτι μου είναι ή Έθνική όδδς, ή Έθνική όδδς και ή οικογένεια μου. Όσο για φίλους, μού κάνουν πολλοί ώτοστόπ. Έγω όμως κάθε φορά επιλέγω πιούν θά πάρω. Έσύ μού φάνηκες έξαρχής συμπαθής. Κι άν χρειαστείς τίποτα, στάσου εκεί στή Ραφάνη πού πουλάν τόν μοστό, μέ σήμερα, μά αύριο, θά περάσω. Άντε, γειά σου τώρα και καλές γιορτές!

Κάθομαι τώρα και σκέφτομαι: μερικές φορές ό κόσμος μ' έχει πικράνει τόσο πολύ, πού λέω να τά παρατήσω όλα, νά πάω να τόν βρω. Νά μέ βγάλει εκεί πάνω, να κοιμάμαι όλο τόν χρόνο, νά σηκώνομαι μόνο όταν είναι γιορτές, πού είναι και στήν ίδιου γκρασία μου. Μετά πάλι σκέφτομαι: αυτό τό έπάγγελμα πού διάλεξες μόνος σου τό διάλεξες, ούδείς σέ υποχρέωσε. Έσύ άποφάσισες νά ζεις μέ τόν κόσμο. Μαζί σας θά είμαι και φέτος. Δέν χανόμαστε έμεις. Άσε πού και νά χαθούμε, θά ανταμώσουμε εκεί πάνω, να κοιμόμαστε και να κοιμόμαστε, και ένα έγεγνηριο νά έχουμε μόνονα: τό σάλπισμα τής γιορτής».

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΡΑΠΕΡ

«Το μονοπάτι που οδηγεί στους προγόνους»

Άπόλυτη ταύτιση λέξεως και ήχου έχουμε και στούς ράπερ. Άλλά τό άποτέλεσμα εκεί είναι έντελώς πρωτόγονο, είναι σάν νά βγήκων άπό τή σπηλιά, στέκονται μπροστά στό μικρόφωνο μέ τά πόδια άνοιχτά κι άρχίζουν νά τ' άμολάνε. Τά λόγια τους.

Έγω καταλαβαίνω ένα παιδί πού προσπαθεί νά φτάξει κάτι δικό του και βρίσκει όλο έμπόδια τριγύρω. Ύπηρεξα κι έγώ τέτοιο παιδί. Άλλά άν καταλήξουμε στό «ό κόσμος είναι ένας κουβάς μέ σκατά και τίποτα άλλο», τί θά βγει; Ένα μηδενικό.

Μ' ενδιαφέρουν αυτά τά παιδιά, γιατί κρατούν άπό τήν κοινή μας ρίζα, όπου ή φράση τό μέλος και ή φωνή γεννιούνται μαζί. Άφού διαλέξατε, ρέ παιδιά, έσεις οι μικροί ραφωδοί, ν' άκοιμήσετε τήν έλλη νοφονία, ρίξτε μία ματιά στούς προηγούμενους. Σέ όλους μας συμβαίνει, λουθήσατε τήν έλλη νοφονία, ρίξτε μία ματιά στούς προηγούμενους. Σέ όλους μας συμβαίνει, όταν φτάνουμε στήν άπελπισία κι όλα είναι ένα άπάτητο μονοπάτι, τό δικό μας μονοπάτι, πού άνοιγεται εκ τού μη όντος μπροστά μας ένα άπάτητο μονοπάτι, ένει, τήν τελευταία στιγμή νά οδηγεί κατευθείαν στούς προγόνους. Όχι σέ όλους, Σέ κάποιον. Σέ κάποιον. Σέ κάποιον. Για άνθρώπους σάν κι έμάς παράδοση είναι νά δημιουργείς, συνερ γαζόμενος μέ τό μηδέν.

Άν είστε άτυχοι και άγνωστετε τό μονοπάτι, τί θά γίνει; Θά μπαίνετε στίς συνωλιές σας όπλισμένοι, μέ μερικά κοκκόρια γύρω σας, μέ μαύρα στυλάτα γυαλιά, θά άφήνετε τά όπλα στό καμαρίνι και θά βγαίνετε στό μικρόφωνο νά λέτε ό,τι κοινότοπο είναι στή μόδα, παριστάνοντας τούς όργισμένους μονίμως. Άν όμως είστε τυχεροί, μπορεί νά πέσετε στόν Μάρκο Βαμβακάρη τούς όργισμένους μονίμως. Άν όμως είστε τυχεροί, μπορεί νά πέσετε στόν Μάρκο Βαμβακάρη ή στόν Άκη Πάνου. Άλλά και στόν Παυλίδη άπ' τά Ξύλινα Σπαθιά ή στό «Σιγά μήν κλάψω» ή στόν Άκη Πάνου. Άλλά και στόν Παυλίδη άπ' τά Ξύλινα Σπαθιά ή στό «Σιγά μήν κλάψω» ή στόν Άγγελάκα. Και στόν Πορτοκάλογλου ή στόν Όρφέα Περίδη νά πέσετε, δέν σας πέφτει και λίγο. Και στόν Θανάση Παπακωνσταντίνου. Και σέ έμένα φυσικά. Σάν και έσάς ήμωνα μικρός.